

— Я, авджиите, авджиите! — обажда се Паскал... — Агрономът е дошел пак за кмета... Да му мислят пътпъдъците... — изкикотва се той. — До сега барем една гарга не съм видял да донесат...

От кметството излиза друг мъж с метнато през рамо чифте, качва се и кабриолетът бързо завива по мекия страничен път към нивите.

Жената се навежда към Владко и шепне:

— Моят щом разбере, че са отишли, ще хукне и той... Утре, затъ, е неделя... Да не забравиш!...

Момъкът не отговаря. Той отново гледа картичката, обръща я, вее си с нея. На лицето му е застинала смътна полуусмивка. В тишината, по-гъста от преди, няколко лястовици се стрелват с къси, тревожни викове. Неочаквано светлината намалява, всичко изведнаж става безцветно. Един огромен облак е закрил слънцето и целия запад е куршумено-тъмен. Ала на изток небето все така ослепително синее, като неистинско и осветлява само малка част от далечното поле. Внезапна вихрушка дига облаци прах, клонете на брястовете се разклащат, заскърцват, зашумяват на-